

Sygn. akt V K 43/16

WYROK ŁĄCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 września 2016 roku

Sąd Okręgowy Warszawa – Praga w Warszawie w V Wydziale Karnym w składzie:

Przewodnicząca: SSO Sławomir Bielecki

Protokolant: Wioleta Karabin

w obecności Prokuratora: Agaty Stawiarz

po rozpoznaniu w dniu: 27.09.2016 roku

sprawy **W. P. (1)**, urodzonego dnia (...) w K., syna J. i E. z domu P.

skazanego prawomocnymi wyrokami:

I. Sądu Rejonowego dla Krakowa Podgórze w Krakowie z dnia 12 maja 2009 roku, sygn. akt **II K 47/09/P**, za przestępstwo popełnione w dniu 02 lutego 2008 roku, z art. 278 k.k., na karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności; za przestępstwo popełnione w dniu 29 października 2008 roku, z art. 278 k.k., na karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności; za przestępstwo popełnione w dniu 09 listopada 2008 roku, z art. 280 § 1 k.k., na karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności; orzeczono karę łączną 3 (trzech) lat pozbawienia wolności, na poczet której zaliczono skazanemu okres tymczasowego aresztowania w sprawie od dnia 12.11.2008r. do dnia 05.02.2009r.

II. Sądu Okręgowego Warszawa - Praga w Warszawie z dnia 13 lutego 2014 roku, sygn. akt **V K 83/13**, za przestępstwo popełnione w dniu 10 listopada 2012 roku, z art. 158 § 1 k.k. w zb. z art. 159 k.k. w zw. z art. 156 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., na karę 5 (pięciu) lat pozbawienia wolności, na poczet której zaliczono okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 10.11.2012r. do dnia 13.02.2014r.

III. Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi – Południe w Warszawie z dnia 11 września 2015 roku, sygn. akt **IV K 100/15**, za przestępstwo popełnione w dniu 29 października 2012 roku, z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., na karę 1 (jednego) roku i 1 (jednego) miesiąca pozbawienia wolności; nadto orzeczono obowiązek naprawienia szkody.

o r z e k a

I. Na podstawie art. 568a § 1 pkt 2 k.p.k., art. 85 § 1, 2 i 3 k.k., art. 86 § 1 k.k. – przy zastosowaniu art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015 roku o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw, łączy jednostkowe kary pozbawienia wolności orzeczone opisanymi wyżej wyrokami i wymierza W. P. (1) karę łączną 8 (ośmiu) lat pozbawienia wolności.

II. Na podstawie art. 577 k.p.k. i art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej w punkcie pierwszym kary łącznej 8 (ośmiu) lat pozbawienia wolności zalicza skazanemu W. P. (1) okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 12 listopada 2008 roku do dnia 05 lutego 2009 roku w sprawie o sygn. II K 47/09/P i od 10 listopada 2012 roku do 13 lutego 2014 roku w sprawie o sygn. V K 83/13.

III. Pozostałe rozstrzygnięcia zawarte w połączonych wyrokach podlegają odrębnemu wykonaniu.

IV. Zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata R. B., Kancelaria Adwokacka, Al. (...) lok. (...), (...) W., kwotę 295 złotych 20 groszy, w tym stawkę 23% podatku od towarów i usług, tytułem wynagrodzenia za obronę skazanego udzieloną z urzędu.

V. Wydatkami związanymi z wydaniem wyroku łącznego obciąża Skarb Państwa.

V K 43/16

UZASADNIENIE

Sąd ustalił co następuje, **W. P. (1)** został skazany wyrokiem **Sądu Rejonowego dla Krakowa Podgórze w Krakowie z dnia 12 maja 2009 roku**, sygn. akt **II K 47/09/P**, za przestępstwo popełnione w dniu 02 lutego 2008 roku, z art. 278 k.k., na karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności; za przestępstwo popełnione w dniu 29 października 2008 roku, z art. 278 k.k., na karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności; za przestępstwo popełnione w dniu 09 listopada 2008 roku, z art. 280 § 1 k.k., na karę 2 lat pozbawienia wolności. Wyrokiem tym wymierzono karę łączną 3 lat pozbawienia wolności, na poczet której zaliczono skazanemu okres tymczasowego aresztowania w sprawie od dnia 12 listopada 2008 roku do dnia 05 lutego 2009 roku.

Następnie został skazany wyrokiem **Sądu Okręgowego Warszawa - Praga w Warszawie z dnia 13 lutego 2014 roku**, sygn. akt **V K 83/13**, za przestępstwo popełnione w dniu 10 listopada 2012 roku, z art. 158 § 1 k.k. w zb. z art. 159 k.k. w zw. z art. 156 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., na karę 5 lat pozbawienia wolności, na poczet której zaliczono okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 10 listopada 2012 roku do dnia 13 lutego 2014 roku.

W stosunku do skazanego zapadł również wyrok **Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi – Południe w Warszawie z dnia 11 września 2015 roku**, sygn. akt **IV K 100/15**, za przestępstwo popełnione w dniu 29 października 2012 roku, z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., na karę 1 roku i 1 miesiąca pozbawienia wolności. Ponadto orzeczono wobec niego obowiązek naprawienia szkody.

Powyższe okoliczności zostały ustalone na podstawie dokumentów: zapytanie o karalność - k. 5, informacja z KRK - k. 7 – 8, odpis wyroku w sprawie IV K 100/15 - k. 21, informacja o pobytach i orzeczeniach - k. 23 – 25, kserokopia wyroku w sprawie II K 202/07 - k. 27 – 31, kserokopia wyroku w sprawie II K 47/09/P - k. 32 – 33, kserokopia wyroku w sprawie V K 83/13 - k. 34 – 35, kserokopia wyroku w sprawie II AKa 157/14 - k. 36, kserokopia obliczenia kary - k. 37, kopia wyroku w sprawie II K 47/09/P - k. 45, informacja z NOE – SAD - k. 49, opinia o skazanym W. P. (1) - k. 54, całość akt sprawy II K 202/07, całość akt sprawy V K 83/13.

Sąd zważył, co następuje:

W myśl art. 569 § 1 i 2 k.p.k., wyrok łączny wydaje się jeżeli zachodzą warunki do orzeczenia kary łącznej w stosunku do osoby, którą prawomocnie skazano lub wobec której orzeczono karę łączną, przy czym w przypadku osoby skazanej wyrokami różnych sądów, właściwy do wydania wyroku łącznego jest sąd, który wydał ostatni wyrok skazujący lub łączny w pierwszej instancji, orzekający kary podlegające łączeniu. Jeżeli zaś w pierwszej instancji orzekały sądy różnego rzędu, wyrok łączny wydaje Sąd wyższego rzędu. W niniejszej sprawie ostatni wyrok skazujący wydał Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi – Południe w Warszawie w sprawie o sygn. akt IV K 100/15, lecz wobec skazanego wyrok wydał również Sąd Okręgowy Warszawa – Praga w Warszawie, sygn. akt V K 83/13 i to ten Sąd jest właściwym do procedowania w przedmiocie wydania wyroku łącznego.

Kryteria łączenia kar i środków karnych określa prawo karne materialne, przy czym z uwagi na treść art. 19 ustawy z dnia 20 lutego 2015 roku o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw w przypadku skazanego W. P. (1) zastosowanie mają przepisy prawa karnego, obowiązujące po dniu 01 lipca 2015 roku, z uwagi na to, że kary orzeczone wyrokami Sądu Rejonowego dla Krakowa - Podgórze w Krakowie w sprawie o sygn. akt II K 47/09/P oraz Sądu Okręgowego dla Warszawy – Pragi w Warszawie w sprawie o sygn. akt V K 83/13 zostały orzeczone przed dniem

01 lipca 2015 roku, lecz kara orzeczona wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi – Południe w Warszawie w sprawie o sygn. akt IV K 100/15 została orzeczona już po dniu 01 lipca 2015 roku.

Analizując sytuację prawną skazanego, Sąd doszedł do przekonania, że reguła z art. 4 § 1 k.k. nie ma zastosowania wobec W. P. (1). Obowiązujące przed wskazaną wyżej nowelizacją przepisy prawa karnego w ogóle nie pozwoliłyby na wymierzenie skazanemu kary łącznej w wyroku łącznym.

Biorąc zatem pod uwagę treść wydanych wobec W. P. (1) orzeczeń, Sąd stwierdził, że warunki do wymierzenia kary łącznej spełniają trzy ze wskazanych we wniosku skazanego wyroków tj. wyrok Sądu Rejonowego dla Krakowa - Podgórze w Krakowie, sygn. akt II K 47/09/P, wyrok Sądu Okręgowego dla Warszawy – Pragi w Warszawie, sygn. akt V K 83/13 oraz wyrok Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi – Południe w Warszawie, sygn. akt IV K 100/15.

W myśl art. 85 § 1 k.k., w brzmieniu mającym zastosowanie w niniejszej sprawie stosownie do treści art. 19 ustawy z dnia 20 lutego 2015 roku o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 20 marca 2015 r., poz. 396), połączeniu podlegają kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu, które wymierzono i które podlegają wykonaniu. Mając na uwadze treść art. 85 § 2 k.k. wyżej opisane kary w dacie wyrokowania przez Sąd podlegają w całości lub części wykonaniu.

Jak wynika z treści art. 86 § 1 k.k. karę łączną Sąd orzeka w granicach od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy, nie przekraczając przy karze pozbawienia wolności 20 lat, natomiast art. 85a k.k. stanowi, że orzekając karę łączną Sąd bierze pod uwagę przede wszystkim cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Biorąc pod uwagę treść powyższych przepisów wskazać należy, że granice kary łącznej pozbawienia wolności wyznacza kara 5 lat pozbawienia wolności jako kara najwyższa orzeczona w sprawie V K 83/13 Sądu Okręgowego Warszawa Praga w Warszawie i 10 lat i 1 miesiąca pozbawienia wolności, jako suma kar jednostkowych wymierzonych za poszczególne przestępstwa.

Sąd wymierzył skazanemu karę łączną pozbawienia wolności na zasadzie asperacji. Przy wymiarze kary łącznej, Sąd podzielił pogląd prawny wyrażony przez Sąd Apelacyjny w Krakowie w wyroku z dnia 29.10.2009 r, sygn. akt II AKa 189/09, zachowujący swą aktualność w obecnym stanie prawnym, że jako nieporozumienie należy traktować żądanie wymierzenia skazanemu „korzystnej” kary łącznej. Celem wyroku łącznego nie jest bowiem łagodzenie prawno-karnych skutków popełnienia przez sprawcę kilku przestępstw, ale zapobieganie sytuacji, w której sprawca taki, pociągany do odpowiedzialności karnej odrębnie za każde z przestępstw pozostających w zbiegu realnym (art. 85 kk), znajduje się w gorszej sytuacji z perspektywy wymiaru kary niż sprawca, który za takie przestępstwa odpowiada w jednym postępowaniu. Wymierzając karę łączną pozbawienia wolności wobec W. P. (1) Sąd zastosował ogólne dyrektywy karności, a zwłaszcza słuszności i celowości, w tym wyrażone również przez związek przedmiotowo-podmiotowy pomiędzy poszczególnymi przestępstwami, a także treść art. 85 a k.k.

Sąd uznał, że w niniejszej sprawie nie zachodzą żadne szczególne okoliczności, które uzasadniałyby zastosowanie zasady absorpcji, co zgodnie z utrwalonymi poglądami doktryny oraz orzecznictwa sądowego, które Sąd w pełni podziela, stanowi rozwiązanie o charakterze wyjątkowym. Również zastosowanie zasady kumulacji kar polegające na ich sumowaniu, powinno należeć do rzadkości, ponieważ z reguły kara taka stanowi dolegliwość przekraczającą potrzeby resocjalizacji. Dlatego też wymierzając wskazaną karę Sąd uznał, iż w świetle całokształtu przedstawionych wyżej okoliczności brak jest podstaw do uznania, że wymierzenie kary łącznej w wysokości najwyższej z wymierzonych kar jednostkowych jak i orzeczenie tej kary w wysokości bliskiej dolnej granicy wyznaczonej zasadami z art. 86 § 1 k.k. jest właściwą oceną zachowania się skazanego. Wręcz przeciwnie - Sąd uznał, iż ich wyważenie nakazuje zastosowanie zasady asperacji, implikującej powyżej wskazanym wymiarem kary łącznej pozbawienia wolności.

Wymierzając W. P. (1) karę łączną 8 lat pozbawienia wolności Sąd miał na uwadze opinię z Zakładu Karnego Nr (...)w S. (k. 54), z której wynika, że zachowanie skazanego w warunkach izolacji penitencjarnej jest umiarkowane. Był

dwukrotnie karany dyscyplinarnie w tym za posiadanie rzeczy niedozwolonych oraz za pozytywny test na obecność substancji psychoaktywnych w organizmie skazanego. Był także siedmiokrotnie nagradzany. W. P. (1) nie deklaruje przynależności do podkultury przestępczej i nie identyfikuje się z jej zasadami. Nie stosowano również wobec niego środków przymusu bezpośredniego. Skazany nie przejawia tendencji do zachowań agresywnych i autoagresywnych, a w gronie współosadzonych funkcjonuje prawidłowo. Również do przełożonych odnosi się regulaminowo. Czas wolny spędza w celi mieszkalnej głównie na oglądaniu programów telewizyjnych oraz czytaniu dostępnej prasy. Z uwagi na brak wolnych miejsc pracy, nie jest zatrudniony odpłatnie. Skazany karę pozbawienia wolności odbywa w systemie programowanego oddziaływania, zaś zadania określone w (...) realizuje w stopniu miernym. Posiada wykształcenie niepełne gimnazjalne oraz przyuczenie do zawodu pilarza po kursie ukończonym na terenie Zakładu Karnego Nr (...) w S.. Skazany nie jest objęty nauczaniem ani szkoleniem kursowym, lecz chętnie uczestniczy w zajęciach organizowanych przez tamtejszą placówkę (...) oraz zajęciach sportowych. Utrzymuje kontakt zewnętrzny z rodzicami i bratem, a po opuszczeniu jednostki penitencjarnej planuje zamieszkać razem z rodzicami. Nie ma jednak sprecyzowanych planów odnośnie podjęcia stałej pracy zarobkowej w warunkach wolnościowych. W. P. (1) posiada zobowiązania nałożonego przez Sąd w kwocie 25.223,68 zł, lecz na chwilę obecną nie realizuje obowiązku spłaty zadłużenia z uwagi na brak środków finansowych i zatrudnienia. Deklaruje jednak, że gdy zostanie odpłatnie zatrudniony, będzie regularnie spłacał swoje zobowiązania finansowe.

Podsumowując, Sąd nie znalazł przesłanek, by orzec karę łączną pozbawienia wolności w dolnych granicach, a więc w wysokości najsurowszej ze zbiegających się kar. Zdaniem Sądu, zastosowanie zasady absorpcji przy wymiarze tej kary łącznej klóciłoby się z celami kary, to jest celami zapobiegawczymi i wychowawczymi, jakie kara ma osiągnąć wobec skazanego oraz potrzebami w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Na podstawie art. 577 k.p.k. i art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary łącznej 8 lat pozbawienia wolności Sąd zaliczył skazanemu W. P. (1) okres rzeczywistego pozbawienia wolności okres od dnia 12 listopada 2008 roku do dnia 05 lutego 2009 roku w sprawie o sygn. akt II K 47/09/P i od dnia 10 listopada 2012 roku do dnia 13 lutego 2014 roku w sprawie o sygn. akt V K 83/13.

Pozostałe rozstrzygnięcia zawarte w połączonych wyrokach Sąd pozostawił do odrębnego wykonania.

Sąd w myśl § 11 ust. 5 i § 17 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. 2015.1800), zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. R. B., Kancelaria Adwokacka w W., (...) W., Al. (...) lok. (...), kwotę 295 złotych 20 groszy, w tym stawkę 23 % podatku od towarów i usług, tytułem wynagrodzenia za obronę udzieloną skazanemu z urzędu.

Mając powyższe na uwadze Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.